

Microfinanciering zoals

Elly Siers en Peter Urassa, partners in Tanzania.

Máxima het bedoelt

(door Jan Medendorp) Als je geen blanke of Indiër bent, is het nagenoeg onmogelijk in Tanzania om geld te lenen bij een bank. Elly Siers is de afgelopen jaren helemaal Tanzania-adept geworden. En dat wil wat zeggen, want in de ongeveer twintig jaar dat ze in het reisvak zit – eerst bij Arke en sinds 2000 bij Bennie Brinkman – heeft ze heel wat van de wereld gezien. Samen met haar man heeft ze met de Tanzaniaanse ondernemers Julius Mtuy en Peter Urassa Chaka Travel (swahili-woord voor bush) opgezet. Siers financiert en probeert in Nederland gasten te werven voor Tanzania. Uiteindelijk is het doel dat Mtuy en Urassa het bedrijf zelf gaan leiden.

De plaatselijke ondernemers met wie Siers in zee is gegaan, zijn niet helemaal van de straat, horen we onderweg van Urassa als hij ons van het wildpark Ruaha via het andere wildpark Selous naar de havenstad Dar Es Salaam rijdt. We zitten in een grote fraaie vierwielangedreven Toyota Landcruiser, die volgens Urassa beter is dan een Engelse Landrover. De wagen is overgenomen van een NGO (non gouvernementele organisatie). Mensen van die organisaties rijden er een jaar of drie in en dan worden ze doorverkocht. Voor de safari's worden de vaste daken eruit gezaagd en ze worden in hoogte verstelbaar weer gemonteerd. Toeristen kunnen staan in de auto, foto's maken, maar zijn veilig ten opzichte van de olifanten, leeuwen en zelfs cheeta's die we onderweg tegenkomen. Urassa heeft het College of African Wildlife management gevolgd en die opleiding staat wereldwijd bekend als de beste. En Urassa en Mtuy hebben gewerkt bij het Nederlandse bedrijf Mobile Safari Compagnie.

File

Tanzania is ongeveer 26 keer zo groot als Nederland. De wildparken op zich zijn al groter dan Nederland. In Afrika wordt er aan gewerkt dat al die parken met elkaar verbonden worden zodat de dieren over het continent kunnen trekken. Chaka Africa Travel richt zich vooral op het zuiden van het land. In het noorden, rond de bekende Afrikaanse berg Kilimanjaro, buitelen honderden grote en kleine tourorganisaties over elkaar heen. "Daar sta je echt in de file met andere toeristen als je onderweg een leeuw of olifant tegenkomt." Of we geluk hebben of niet, maar in die paar dagen dat Urassa ons door de parken

leidt, krijgen we een veelvoud aan nijlpaarden, krokodillen, vriendelijke en boze olifanten, drinkende giraffen die elegant door de voorpoten knielen en zelfs leeuwen te zien die zich volvrenten aan een olifantje. "Dat was een kleine olifant, wellicht verstoten door de groep, dat komt helaas voor." Urassa wordt zelf enthousiast als twee cheeta's op jacht voor de auto langs rennen. "Die laten zich zelden zien." En bij een troep wilde honden neemt hij zelf het fototoestel over en schiet foto's. "De beste jager die er bestaat. Stuur mij een paar foto's, want er zijn zelfs collega's van mij die deze beesten nog nooit zo van dichtbij hebben gezien."

Geen burgeroorlogen

Het land met pakweg 120 stammen is in de afgelopen decennia nooit in het nieuws geweest met de zoveelste burgeroorlog. En dat is opvallend te noemen, omdat Tanzania in het noorden begrensd wordt door Kenia en ten westen liggen landen als Oeganda en Ruwanda. Urassa voert ons door de binnenlanden waar zelden een blanke komt. Op advies van Siers hadden we schriftjes en pennen meegenomen waar het schoolhoofd in een van de plaatsen die we onderweg aandoen zielsgelukkig mee is. Het land toont geen confronterende armoede. In de schoollokalen zouden de meeste Nederlanders hun kinderen niet achterlaten, maar er is geen honger en de meeste kinderen zien er zelfs netjes uit. "De schooluniformen moeten de ouders betalen. De overheid verzorgt alleen de schoolboeken."

"Weet je, ik heb eigenlijk een hekel aan toeristen die zich laten invliegen, zich een paar dagen laten rondrijden en dan zeggen dat ze Tanzania hebben gezien. Ons land biedt zoveel meer"

We slapen onderweg in 'lodges', kleine losstaande huisjes in een soort minipark. "Midden in de wildernis, dus ga 's nachts niet even alleen een wandeling maken," grapt Urassa. "Tenzij je beroemd wilt worden." Het huisje is van alle gemakken voorzien, zelfs douche en toilet zijn aanwezig. Achter het huis hangt een soort regenton waar het douchewater uit komt. "Ik heb vrijwel alle lodges bezocht, want ik wil weten waar ik de gasten achterlaat," vertelt Siers. "Vergelijk het met een driesterrenhotel. Je kunt het net zo luxe krijgen als je wilt, maar ik zeg altijd,

vergeet niet dat je in Afrika bent." De reizen zijn altijd individueel en duren net zo lang of kort als jezelf wilt. Als je met z'n tweeën gaat, zit je ook met z'n tweeën in een auto. Niet met voor jou onbekende gasten erbij."

Picknick

"Weet je, ik heb eigenlijk een hekel aan toeristen die zich laten invliegen, zich een paar dagen laten rondrijden en dan zeggen dat ze Tanzania hebben gezien. Ons land biedt zoveel meer." Dwars door een greppel stuurt Urassa de sterke Toyota Landcruiser tussen een paar lage boompjes door. Even kijken we elkaar aan. Dan stapte hij uit om picknicktafeltjes uit te klappen. Tijd voor de lunch. Restaurants of snackbars zijn we onderweg niet tegengekomen. Dit is donker Afrika. Waar de kinderen onderweg onze blanke huid willen aanraken. Het is warm. De lucht trilt. In de verte komen een paar kinderen aanrennen. Ze hebben lange stokken bij zich. Als ze dichterbij komen, worden de door de zon verbleekte kleuren van hun rood-blauwe massai-kleden zichtbaar. Verlegen blijven ze op een afstandje kijken. Leunend op hun stok.

Als we de stoeltjes hebben uitgeklast, komt een massai-krijger aanfietsen. Onder zijn rood geruite gewaad piept een sportieve zwarte korte broek met sportieve streep. Urassa vraagt hem of wij onder deze boom een half uurtje mogen picknicken. Even stoppen we met het uitpakken van de picknickmand. 'Karibu', zegt de massai-krijger op de fiets dan met een brede glimlach. Welkom betekent dat.

Ook de vrouwen van deze Tanzaniaanse nomadenstam zijn inmiddels voorzichtig dichterbij gekomen. Nieuwsgierig kijken ze naar de vier blanke gezichten die op hun terrein zijn neergestreken. De donkere huiden, met zelfgemaakte sieraden kleuren prachtig bij de rode gewaden die ze dragen. We vragen de massai-man op de fiets of we een foto mogen maken. Dat mag.

Urassa en zijn vriend/zakenpartner Mtuy zijn nog steeds onder de indruk dat een Nederlands echtpaar hen met vele tienduizenden euro's helpt om een eigen bedrijf te beginnen. Toch heeft zowel Siers als hij het gevoel gelijkwaardig aan elkaar te zijn. Er zijn cultuurverschillen, Urassa en Mtuy hebben in Tanzania als gevolg van de samenwerking een nieuwe status. Niet iedereen gunt hun het succes. In de afgelopen jaren zijn er al ruim honderd mensen met Chaka naar Tanzania gegaan. Voor Urassa mag het wel meer en sneller. "Blijf kwaliteit leveren, dat is waar wij vanuit Nederland op hameren," zegt Siers. ■